

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-02569/22-21

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozklad obviněné České republiky – Ministerstvo vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČO: 000 07 064, proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-02569/22-13 ze dne 6. ledna 2023, **se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

/1/ Podkladem pro zahájení předmětného řízení o přestupku vedeného s obviněnou Českou republikou – Ministerstvem vnitra, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, IČO: 000 07 064 (dále „obviněná“), byl především materiál sp. zn. UOOU-00581/21 shromážděný v průběhu kontroly provedené Úřadem pro ochranu osobních údajů (dále „Úřad“) u Policie České republiky (dále „Policie“), zaměřené na zpracování osobních údajů v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 prováděné v režimu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále „nařízení (EU) 2016/679“) a v režimu zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů. Dalšími podklady pro předmětné řízení o přestupku vedené s obviněnou byl zejména spisový materiál shromážděný v rámci správního řízení vedeného s obviněnou pod sp. zn. UOOU-03112/21 pro podezření ze spáchání přestupku podle § 62 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb. a o uložení opatření k odstranění nedostatků ve smyslu § 60 zákona č. 110/2019 Sb. ohledně zpracování osobních údajů týkajících se subjektů údajů, jimž byla nařízena karanténa v souvislosti s potíráním pandemie onemocnění COVID-19 prováděného Policií, a také spisový materiál shromážděný v rámci správního řízení vedeného s obviněnou pod sp. zn. UOOU-05143/21 o uložení opatření k odstranění nedostatků ve smyslu § 60 zákona č. 110/2019 Sb.

/2/ Předmětné řízení o přestupku vedené s obviněnou pak bylo zahájeno příkazem čj. UOOU-02569/22-4 ze dne 29. července 2022, vydaným podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. a § 150 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., který byl obviněné doručen dne 29. července 2022. Uvedeným příkazem byla obviněná uznána vinnou ze spáchání přestupků podle § 63 odst. 1 písm. a), d), k) a l) zákona č. 110/2019 Sb., za což jí byla uložena pokuta ve výši 975.000 Kč. Proti příkazu se však obviněná dne 5. srpna 2022 pod č.j. MV135353-2/OBP-2022 ohradila řádným a včasným odporem.

/3/ Výsledkem pokračujícího řízení bylo vydání rozhodnutí Úřadu čj. UOOU-02569/22-13 ze dne 6. ledna 2023 (dále „rozhodnutí“), jímž byla obviněná uznána vinnou jednak tím, že Policie jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. v souvislosti s provozem aplikace Karanténa využívané při namátkových kontrolách osob v období od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 shromáždila osobní údaje 2 110 084 osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, a to v rozsahu: jméno a příjmení, datum narození, rodné číslo, označení, že je daná osoba v izolaci, datum počátku a konce izolace a adresa pro výkon izolace. Obviněná tudíž v rozporu s ustanovením § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky shromažďovala údaje o zdravotním stavu osob bez vztahu k šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo poskytování ochrany osob. Tím spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. a) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku, pokud „stanoveným účelem zpracování osobních údajů poruší povinnost nebo překročí oprávnění vyplývající z jiného zákona.“

/4/ Obviněná pak byla rozhodnutím uznána vinnou i tím, že Policie jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. nezveřejnila v období od 1. dubna 2021 do 8. března 2022 účel zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, zpracovávaných prostřednictvím aplikace Karanténa. Takto obviněná porušila ustanovení § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož „spravující orgán zveřejní způsobem umožňujícím dálkový přístup informace o /.../ c) účelu zpracování osobních údajů“ a spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 27 [zákonu č. 110/2019 Sb.] neposkytne subjektu údajů informace v rozsahu nebo zákonem stanoveným způsobem.“

/5/ Dále byla obviněná rozhodnutím uznána vinnou tím, že Policie jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. ve vztahu k připravovanému zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, což mělo být prováděno prostřednictvím aplikace Karanténa, nevypracovala nejpozději 31. března 2021 dokument ohledně posouzení vlivu tohoto zpracování na ochranu osobních údajů, přestože bylo pravděpodobné, že připravované zpracování povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu a účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů. Tím obviněná porušila ustanovení § 37 zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož „je-li pravděpodobné, že určitý druh připravovaného zpracování osobních údajů povede vzhledem k jeho povaze, rozsahu, okolnostem nebo účelu k vysokému riziku neoprávněného zásahu do práv a svobod subjektů údajů, vypracuje spravující orgán posouzení vlivu takového zpracování na ochranu osobních údajů“, a spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. k) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že „v rozporu s § 37 [zákonu č. 110/2019 Sb.] neprovede posouzení vlivu na ochranu osobních údajů.“

/6/ Stejně tak byla obviněná rozhodnutím uznána vinnou tím, že Policie jako spravující orgán podle § 24 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. ve vztahu k připravovanému zpracování osobních údajů osob, jimž byla v rámci opatření proti šíření onemocnění COVID-19 nařízena izolace, které mělo být prováděno prostřednictvím aplikace Karanténa, v níž byly do 31. března 2021 evidovány pouze osoby s nařízenou karanténou, nepodala nejpozději 31. března 2021 Úřadu žádost o projednání tohoto zpracování. Tím porušila ustanovení § 38 odst. 1 písm. b) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož „*má-li připravovaným zpracováním osobních údajů vzniknout nová evidence, spravující orgán podá Úřadu žádost o projednání takového zpracování, pokud /.../ b) druh zpracování osobních údajů, s přihlédnutím k využití nových technologií nebo postupů, vede k vysokému riziku zásahu do práv a svobod subjektů údajů*“, a spáchala přestupek podle § 63 odst. 1 písm. l) zákona č. 110/2019 Sb., podle něhož se právnická osoba dopustí přestupku tím, že „*v rozporu s § 38 odst. 1 [zákonu č. 110/2019 Sb.] nepožádá Úřad o projednání připravovaného zpracování osobních údajů.*“

/7/ Za spáchání uvedených přestupků byla obviněná v souladu s § 63 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb. rozhodnutím uložena pokuta ve výši 975.000 Kč.

/8/ Proti rozhodnutí, které bylo obviněné doručeno dne 6. ledna 2023, se však obviněná ohradila včasným rozkladem blanketního charakteru podaným dne 20. ledna 2023, který byl následně doplněn podáním ze dne 1. února 2023.

II. Obsah rozkladu

/9/ Podaným rozkladem se obviněná domáhá buď zastavení řízení anebo podstatné moderace pokuty.

/10/ V této souvislosti obviněná nejprve zopakovala následující již dříve uplatněné argumenty, tedy připomenula, že:

- veškeré činnosti vykonávané Policií při zpracování osobních údajů v aplikaci Karanténa byly realizovány v rámci plnění povinnosti k součinnosti, tedy na žádost jiného orgánu veřejné moci, jimiž byly v daném případě orgány krizového řízení, příp. Ministerstvo zdravotnictví a další výkonné subjekty, stojící mimo resort obviněné;
- aktivity Policie nelze podřazovat působnosti směrnice (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (dále „směrnice (EU) 2016/680“) stejně, jako působnosti směrnice (EU) 2016/680 nelze podřazovat aktivity Krajské hygienické správy (dále „KHS“);
- zpracování osobních údajů Policií, které je předmětem tohoto řízení, nespadá do působnosti směrnice (EU) 2016/680, potažmo hlavy III zákona č. 110/2019 Sb., také proto, že k němu docházelo za krizové situace, v čemž je vycházeno ze závěrů samotného Úřadu v jiných jeho postupech;
- podnět k projednání dopadů zpracování přišel až tehdy, kdy již bylo zřejmé, že provoz aplikace bude (snad) již brzy ukončen;
- správní řízení, zahájené ve vztahu k aplikaci Karanténa jako poslední, bylo zahajováno až poté, co již iminentní hrozba (jak zdravotní, tak vůči ochraně osobních údajů) tvrzeně

směřující) bezpečně pominula, přesněji, až když bylo zřejmé, že k danému typu zpracování již nebude ze strany příslušných státních autorit vůle, tzn. daný systém již nebude potřeba znovu aktivovat, tudíž v době trvání hrozby potřeba efektivního zásahu zřejmě nevyvstala (jinak by tak Úřad jistě učinil);

- činnost Policie byla jen odrazem (rubem) činnosti a pokynů Ministerstva zdravotnictví, resp. Policie jednala na pokyn, resp. žádost, orgánů ochrany zdraví, nikoliv sama za sebe a mimo rámec kompetencí těchto orgánů;
- přenášení práce či odpovědnosti za fungování opatření na Policii neznamena automaticky, že Policie nese za jiné i odpovědnost právní (tam, kde je dána odpovědnost příkazce či žadatele), příp. i vyčkávajícího Úřadu, který mohl zpracování kdykoliv zakázat – což s ohledem na politickou i epidemiologickou situaci neučinil, ač je jinak lhůta pro vydání rozhodnutí max. 60 dní od zahájení řízení a jinak platí základní lhůta „bez zbytečných průtahů“, příp. 30 dnů;
- se žádá reálná aplikace zásady správního práva, resp. správního trestání, obsažená v § 2 odst. 4 in fine zákona č. 500/2004 Sb., správní řád;
- krizové řízení nevyklučuje i méně formální způsoby komunikace (protože se nejedná o správní či připomínkové řízení, ale o krizové řízení);
- tak jako nemůže být určité jednání po právu a zároveň i jednáním protiprávním, lze předpokládat podobnou disjunkci i v případě jednání v souladu s veřejným zájmem a proti veřejnému zájmu;
- Policie neměla možnost situaci v rozhodném časovém období (reálně) ovlivnit tak, aby sama Policie a především jiné orgány veřejné správy postupovaly diametrálně odlišně, a to tím spíše tam, kde byl postup a činnosti Policie reaktivní – neměla možnost ovlivnit rozhodnutí (či nečinnost) jiného orgánu, a stejně tak např. tok a kvalitu dat na vstupu do datové schránky Policie.

/11/ Nad rámec výše uvedeného pak obviněná dodala, že Úřad nezohlednil ani následující:

- mají být trestána jednotlivá vývojová stadia téhož jednání, bez ohledu na konsumpci jednání dřívějšího jednáním pozdějším (či výsledným);
- dokazování, a to i stran (ne)existence ústních pokynů či zcela počátečních pokynů k tomu kterému postupu, je povinností orgánu správního trestání, nikoliv obviněného (zákaz nucení k sebeobviňování, zásada oficiality atd.), jinými slovy domněnky stran způsobů nebo všech cest komunikace v počátečních, ale i v pozdějších, stadiích pandemie nemohou činit spolehlivý podklad pro trestní rozhodnutí (zásada materiální pravdy, in dubio pro reo);
- má-li někdo plnit pokyny orgánů krizového řízení či jiných (jinak příslušných) ministerstev nebo orgánů veřejné moci, potřebuje pochopitelně i podmínky a informace k tomu, co je po něm požadováno a co má namísto druhých činit, protože „příkazce“ nemá kapacity, jimiž lze na krizovou událost podobného rozsahu reálně reagovat;
- nedostatky na straně „příkazce“ nelze klást k tíži toho, kdo „za něj“ takovou „přenesenou“ působnost vykonává (podobně jako jedná-li např. obec „za stát“);
- další zohledněné veřejné zájmy nenegují primární kompetenci orgánů krizového řízení, Ministerstva zdravotnictví a KHS;
- spíše zde bylo využito ochoty obviněné reagovat na další a další požadavky Úřadu o doplňování nových listin, vyjádření atd., a zároveň i vcelku otevřené komunikace stran

objektivních okolností celé věci – aby poté bylo možno zahájit řízení dle jiného právního předpisu, kde již lze orgánům veřejné moci ukládat pokutu, oproti prvně zahájenému (a dosud stále neukončenému) správnímu řízení;

- kdy ani v řízení kontrolním o postupech dle směrnice (EU) 2016/680 řeč nebyla. Ta by se jinak musela dostat „do hry“ právě již na začátku, resp. v řízení prvně zahájeném (role KHS i Policie byly stále stejné v r. 2010, 2020, 2021 i 2022, a budou i nadále);
- přičemž pro dokreslení lze doplnit, že v některých případech Úřad ani nezaznamenal, že některými požadovanými podklady již disponuje (což vzbuzuje pochybnosti o tom, nakolik se jimi reálně zabýval, a vydání příkazu či jiné listiny na tom mnoho nemění, zejména je-li účel jiný) – jakkoliv tedy v rozhodnutí o vině a trestu již nyní postupuje podstatně důkladněji;
- argumentace Úřadu – do důsledku vzato – vede rovněž k tomu, že i jiné orgány plnící oznamovací povinnost týkající se veřejnoprávních deliktů konají mimo svoji působnost (srovnej v této souvislosti i finanční a celní správu), zejména oslovují-li orgány, které jsou či mohou působit i v roli orgánu činného v trestním řízení;
- plnění jiným předpisem stanovené povinnosti je tak zároveň po právu i jednáním protiprávním (tj. kontrolovat osoby ohrožující jiné je potřebné, resp. zákonné, nikoliv však vyvozovat z toho v druhově závažnějších případech právní důsledky na straně orgánu veřejné moci či pachatele);
- obviněná v každém případě není povinna ve všem souhlasit s orgánem správního trestání (zákaz nucení k sebeobviňování), zejména zastává-li názor odlišný;
- paradoxem dokreslujícím neobvyklou způsobu projednávání věci je i užívání součinnosti obviněné (počítaje v to i nepodání odporu proti vadnému příkazu v době předvánoční, po dohodě s Úřadem, ale to jen na okraj) k tomu, že je nakonec za tuto součinnost, v nadsázce vyjádřeno, „spravedlivě potrestán“;
- a v posledku je obviněná v jiných souvislostech vinna jak činností, tak i nečinností – jakkoliv požadavky „příkazce“ se neměnily, a doba kýženého konce pandemie také stále nepřicházela;
- výčet všech kroků Úřadu (jak konec pandemie stále nepřicházel, viz výše), ničeho nemění na tvrzené závažnosti jednání obviněné, kterému však z důvodů pohledem obviněné pochopitelných, nyní však proti němu samotnému „obrácených“, nebyla po dva roky Úřadem učiněna přítrž, ač tento k tomu měl k dispozici informace i kompetence (min. stran informací faktických i právních se to, aspoň dle odůvodnění rozhodnutí o vině a trestu soudě, jeví jako zřejmé, a o kompetencích zde dle Úřadu také není pochyb – přinejmenším to platí např. o možnosti zakázat zpracování);
- ohledně preventivní funkce lze hovořit již jen v nadsázce či obrazných přirovnáních, a to tím spíše, pokud obviněná již v průběhu řízení sama indikovala potřebu změn krizové i jiné legislativy; tedy aby bylo – v nadsázce řečeno – vše nyní vytýkané okamžikem vyhlášení nového předpisu ve Sbírce zákonů legální a zejména společensky neškodné, a především v klidu a mimo krizovou a frustračně i kapacitně stále více vyčerpávající situaci na všech stranách, počítaje v to i moc výkonnou, důkladně předem připravenou – např. až přijde jiný typ tragédie, opakující se cca jednou za 100 let a v délce trvání cca 2 roky (počítáno zde od tzv. španělské chřipky a s ní zde porovnáno);
- v nadsázce řečeno (stran vyvažování veřejných zájmů) lze dále dovodit, že po dobu probíhající pandemie je ve veřejném zájmu postupovat tvrzeně protiprávně, a po jejím skončení je už ve veřejném zájmu, tentokrát v zájmu prevence podobných postupů,

ač jde stále o totéž, takový postup (doposud souladný s veřejným zájmem) zpětně naopak potrestat;

- přičemž nelze opomenout (i když pomineme orgány, které tvořily druhý konec řetězce tvrzeně nezákonného zpracování, jehož účelu si byly vědomy), že Úřad i nadále opomíjí vlastní stanoviska, připomínky a legislativní poptávky, a to před vydáním rozhodnutí konkrétně identifikovaná, vylučující (nebo reagující na) absenci jeho dozorové působnosti v případech týkajících se krizových a vojenských zpracování;
- samostatnou otázkou je i to, kdo je zde procesně „pachatelem“, jakkoliv tomu Úřad věnuje nadstandardní pozornost;
- každopádně s ohledem na vše výše uvedené, jakož i okolnosti rázu objektivního, tedy včetně situace politické (která je zde, slovy anglického idiomu, příslovečným „slonem v místnosti“) nemá situace reálné řešení;
- jinými slovy řešení se zde nachází pouze ve světě ideálním (a neshledání žádných polehčujících okolností je už jen vykřičníkem za vším výše uvedeným – kdy by bylo i nedůstojné, aby se pachatel, který se v průběhu pandemie dopouštěl tak odsouzeníhodných skutků, pokoušel o výčet skutečností, zmírňujících pohled na vše, co zavinil);
- k ideálnímu světu je samozřejmě žádoucí se blížit (stále o to usilovat), ale pak alespoň v rámci určité předvídatelnosti, s ohledem na reálné možnosti personální i kapacitní, přiměřenost trestání v „době poválečné“, a také empatii všech odpovědných a všech zúčastněných, byť se nacházeli či nacházejí v odlišné pozici.

III. Posouzení odvolacím orgánem

/12/ Odvolací orgán na základě podaného rozkladu přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, včetně procesu, který předcházal jeho vydání, a nejprve se zabýval argumentací obviněné. Tato je ovšem místy povytce emotivního charakteru a pokouší se prostřednictvím obecných poznámek, a to i spíše v ironizující rovině, zpochybnit postup Úřadu při výkonu jeho zákonem uložených povinností. Přitom však Úřadu nevytýká jakékoli konkrétní porušení zákona, a proto ji odvolací orgán v této části považuje za irelevantní. Stejně tak odvolací orgán shledal, že obviněná v rámci rozkladu vesměs opakuje námitky, které již byly vypořádány v rámci odůvodnění rozhodnutí, na něž odvolací orgán subsidiárně odkazuje.

/13/ Odvolací orgán pak považuje za nezbytné zejména připomenout ustanovení § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., podle něhož ve vztahu k Policii „*shromažďovat údaje o rasovém nebo etnickém původu, náboženském, filosofickém nebo politickém přesvědčení, členství v odborové organizaci, zdravotním stavu, sexuálním chování nebo sexuální orientaci lze pouze tehdy, je-li to nezbytné pro účely šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, nebo při poskytování ochrany osob.*“ Dále odvolací orgán uvádí, že předmětné provozování aplikace Karanténa zahrnovalo i zpracování osobních údajů o zdravotním stavu, přesněji o onemocnění COVIDem-19, přičemž tato aplikace měla být využívána pro namátkové kontroly osob. Na jejich základě sice eventuelně mohlo být zahájeno trestní nebo přestupkové řízení, nicméně primárním účelem nebylo šetření konkrétního trestného činu nebo přestupku, a tudíž se jednalo o zjevné překročení oprávnění vyplývajícího z § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb.

/14/ Stejně tak odvolací orgán připomíná ustanovení § 69 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, podle něhož „pokud je to nezbytné k realizaci opatření na ochranu veřejného zdraví, vyžádá si poskytovatel zdravotních služeb nebo orgán ochrany veřejného zdraví součinnost Policie České republiky.“ V této souvislosti je nutno zmínit bod III. písm. c) [redacted] jímž se náměstkovi ministra práce a sociálních věcí a hlavní hygieničce ČR ukládá „vytvořit evidenci osob v karanténě za účelem kontroly ze strany Policie ČR.“ Posledně připomenutý úkol tedy Policii nijak nezmocňuje k vedení aplikace Karanténa zahrnující zpracování údajů osob, jimž byla nařízena izolace z důvodů onemocnění COVIDem-19. Nasvědčuje však tomu, aby takto vytvořená evidence, jejímž správcem by bylo ministerstvo práce a sociálních věcí, resp. orgány hygienické správy, byla Policii zpřístupněna, a to v souladu s ustanovením § 66 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., což zjevně nekoresponduje s reálně nastalým stavem, tedy vytvořením evidence, jejímž spravujícím orgánem byla Policie. Stejně tak nebylo doloženo, že by kterýkoli orgán veřejné moci Policii požádal o vedení předmětné aplikace, a na tyto orgány tak nelze přenášet odpovědnost, jak se obviněná pokouší. Naopak, kupř. z dopisu policejního prezidenta č.j. PPR-11069-1/ČJ-2020-990100 ze dne 12. března 2020 lze vyvozovat, že iniciativa pro zpracovávání osobních údajů v rámci aplikace Karanténa Policií, jejíž součástí byly od 1. dubna 2021 i údaje o osobách, jimž byla v souvislosti s onemocněním COVIDem-19 nařízena izolace, vzešla právě od Policie. Je tedy zjevné, že byl spáchán přestupek, jak bylo uvedeno v I. výroku rozhodnutí. Policie nadto zjevně nedostála ani svým dalším zákonným povinnostem, jak uvádí výroky II. až IV. rozhodnutí. Na tomto místě pak odvolací orgán považuje za nezbytné uvést, že ani mimořádné okolnosti vyplývající z pandemie onemocnění COVID-19 nemohou kohokoli opravňovat k arbitrárnímu jednání flagrantně porušujícímu právní řád, a to v rozporu s veřejným zájmem na přiměřenou ochranu soukromí. Jinými slovy řečeno, má-li být určitá činnost prováděna ve prospěch veřejného zájmu, nelze připustit, aby byl zároveň nepřijatelným způsobem potlačen veřejný zájem v určitém segmentu. Rozhodnutí tedy odvolací orgán shledal v souladu s veřejným zájmem a jako odpovídající okolnostem daného případu, jak ukládá § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.

/15/ Předmětné zpracování osobních údajů je nutno podřadit pod hlavu III. zákona č. 110/2019 Sb., jelikož prostřednictvím tohoto zpracování Policie plnila svoje úkoly vymezené v ustanovení § 24 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., spočívající především v předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti a zajišťování veřejného pořádku, přičemž kupř. porušení nařízené izolace zakládalo podmínky k trestnímu stíhání. Nicméně při plnění tohoto úkolu došlo, vzhledem k plošnému shromažďování osobních údajů o zdravotním stavu, ke zjevnému a nepřijatelnému překročení limitace představované ustanovením § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že předmětné údaje byly pořizovány v režimu nařízení (EU) 2016/679.

/16/ Dále je třeba uvést, že příkaz čj. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021, jímž byla obviněná uložena povinnost zajistit, aby Policie požádala o projednání zpracování osobních údajů podle hlavy III zákona 110/2019 Sb., byl vydán za situace, kdy docházelo k opětovnému nárůstu počtu osob s prokázaným onemocněním COVID-19 (např. v listopadu 2021 evidováno 406 398 osob) a situace tedy zjevně nenasvědčovala blížícímu se konci epidemie a souvisejících opatření. Stejně tak je třeba upozornit, že kontrola ve věci zpracování údajů osob, jimž byla nařízena karanténa v souvislosti s onemocněním COVID-19, byla zahájena dne 9. března 2021 a ukončena protokolem o kontrole čj. UOOU-00581/21-24 ze dne 20. května 2021. To rozhodně nijak nesevřdí pro názor obviněné, podle něhož se

Úřad začal věci zabývat až tehdy, kdy začalo být pravděpodobné, že provoz aplikace bude již brzy ukončen.

/17/ Obviněná byla shledána vinnou ohledně několika samostatných skutků, spočívajících vždy v porušení konkrétní povinnosti spravujícího orgánu, které rozhodně nelze chápat jako „jednotlivá vývojová stadia téhož jednání“, bez ohledu na to, že posouzení vlivu na ochranu osobních údajů a žádost o projednání připravovaného zpracování osobních údajů (jsou-li řádně realizovány již v procesu přípravy nového zpracování) na sebe logicky navazují. Rozhodně tedy nelze dovozovat, že pokud byla stanovením účelu zpracování osobních údajů porušena povinnost, resp. překročena oprávnění vyplývající ze zákona č. 273/2008 Sb., došlo tím k faktické konsumpci všech dalších porušení povinností uvedených ve výroku rozhodnutí, a to tím spíše, že předmětem posouzení vlivu zpracování i případné konzultace s Úřadem není jen právní základ zpracování, ale též vlastní způsob provedení zpracování, dále otázka zabezpečení zpracování, ochrana práv subjektů údajů apod. Pro úplnost možno dodat, že pokud by byly řádně plněny povinnosti vyplývající z § 37 a § 38 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., pravděpodobně by bylo zamezeno porušení § 79 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., které bylo vyhodnoceno jako nejzávažnější (vizte zejména bod 129 odůvodnění rozhodnutí).

/18/ Odvolací orgán shledal, že napadené rozhodnutí vychází z řádně zjištěného skutkového stavu, nikoliv z „domněnek“, jak tvrdí obviněná. Konkrétně ve vztahu k samotnému vzniku evidence osob v karanténě je třeba opětovně zmínit především

ze kterého je dostatečně zřejmé, jaké úkoly a komu byly uloženy. I kdyby totiž zasedání Ústředního krizového štábu, při němž došlo výše uvedeným způsobem k uložení konkrétních úkolů, předcházela jednání o jiných variantách řešení, je zřejmé, že ke dni 16. března 2020 bylo ve vztahu k vytvoření evidence osob v souvislosti s prevencí šíření onemocnění COVID-19 rozhodnuto jak o úkolu, tak o jeho adresátech. Uvedený listinný důkaz přitom je možno pokládat i sám o sobě za dostatečný. Pokud správní orgán prvního stupně v návaznosti na posouzení dopisu policejního prezidenta č.j. PPR-11069-1/ČJ-2020990100 ze dne 12. března 2020, adresovaného ústřednímu řediteli ČSSZ a náměstkovi ministra zdravotnictví pro legislativu, dovodil, že ze znění tohoto dopisu nikterak nevyplývá „existence“ předchozí oficiální žádosti orgánů veřejného zdraví o součinnost Policie, která by odůvodňovala zahájení předmětného zpracování osobních údajů Policií, a další dokazování v tomto směru neprováděl, bylo to z toho důvodu, že konečné znění úkolu včetně určení jeho adresátů po datu 16. března 2020 je třeba mít za prokázané výše citovaným

/19/ Ohledně tvrzení obviněné v souvislosti s příkazem čj. UOOU-05143/21-3 ze dne 13. prosince 2021, podle něhož údajně měla být „potrestána“ za součinnost poskytovanou správnímu orgánu prvního stupně, přičemž do této takzvané součinnosti obviněná zahrnuje i „nepodání odporu proti vadnému příkazu v době předvánoční“, je třeba připomenout, že ačkoliv obviněná skutečně nepodala proti předmětnému příkazu odpor, uložené opatření bylo následně z její strany, resp. ze strany Policie splněno natolik formálně (Policie totiž Úřadu předložila podklady vztahující se k jinému typu zpracování, resp. ke zpracování v jiném právním režimu), že skutečného účelu projednání ve smyslu § 38 odst. 4 zákona č. 110/2019 Sb. nemohlo být dosaženo.

/20/ Jak je také třeba uvést, uložení trestu v řízení o přestupku s orgány veřejné moci, které provádějí zpracování osobních údajů na základě nařízení (EU) 2016/679, je s ohledem na ustanovení § 62 odst. 5 zákona č. 110/2019 Sb. primárně vyloučeno. Vedení sankčního řízení přitom není nijak vázáno na podání stížnosti ze strany dotčených subjektů údajů; nadto lze konstatovat, že zjevnou překážkou pro uplatnění práv subjektů údajů bylo i nesplnění povinnosti obviněné podle ustanovení § 27 písm. c) zákona č. 110/2019 Sb. (vizte výrok II. rozhodnutí). Dále je třeba poznamenat, že obviněná je rozhodnutím postižena za porušení zákonných povinností při zpracování osobních údajů, a nikoli za plnění oznamovací povinnosti týkající se veřejnoprávních deliktů.

/21/ Argumentaci obviněné tedy odvolací orgán odmítl a po celkovém přezkoumání neshledal v postupu správního orgánu prvního stupně žádná pochybení způsobující nezákonnost rozhodnutí, zejména se ztotožnil s výší vyměřené pokuty a jejím zdůvodněním. Z uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze podat rozklad.

Praha 12. dubna 2023

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)